

УДК [321.01:321.6+327.2–325.3+327.83–329.4+502.11](477)

<http://orcid.org/0000-0002-5513-7915>

<http://doi.org/10.5281/zenodo.1402739>

Є. О. Отделенцев

ПОЛІТИЧНА ФІЛОСОФІЯ НОВОГО ЄДИНОГО СВІТОВОГО ПОРЯДКУ

У статті досліджено політико-філософські аспекти Нового Єдиного Світового Порядку та вказані дві головні тенденції переходу до нього: демократична (утопічна), та ліберальна (антиутопічна). Запропоновано космополітичну соціалізацію як четверту стадію соціалізації людини, поряд з антропологічною, політичною та політико-глобалістичною стадіями, які є етапами розвитку людської істоти від хіміко-біологічного агента, об'єкта планети Земля, до космополітичного агента, суб'єкта серед космічних розумних істот та цивілізацій, існування яких теоретично обґрунтовано астрофізикою, та стверджується як фактичне військовими та UFO-експертами. Вказана роль локальних політичних автономій, мереж локальних політичних автономій, глобальних латентних мережеских держав у глобалізації. Запропоновано агентно-системний світогляд та теорія трансгуманістичного прогресу ТЕОТРАНГПРО.

Ключові слова: *Новий Єдиний Світовий Порядок, демократична та ліберальна тенденції глобалізації, космополітична соціалізація, космополітична цивілізація, локальна політична автономія, мережа локальних політичних автономій, глобальна мережева держава, агентно-системний світогляд, онтологічний алгоритм системи, теорія трансгуманістичного прогресу ТЕОТРАНГПРО.*

Е. А. Отделенцев

ПОЛИТИЧЕСКАЯ ФИЛОСОФИЯ НОВОГО ЕДИНОГО МИРОВОГО ПОРЯДКА

В статье исследованы политико-философские аспекты Нового Единого Мирового Порядка и указаны две главные тенденции перехода к нему: демократическая (утопическая) и либеральная (антиутопическая). Предложена космополитическая социализация, как четвертая стадия социализации человека, наряду с антропологической, политической и политико-глобалитической стадиями, которые являются этапами развития человеческого существа от химико-биологического агента, объекта планеты Земля, до космополитического агента, субъекта среди космических разумных существ и цивилизаций, существование которых теоретически обосновано астрофизикой, и утверждается как фактическое военными и UFO-экспертами. Указана роль локальных политических автономий, сетей локальных политических автономий, глобальных латентных сетевых государств в глобализации. Предложено агентно-системное мировоззрение и теория трансгуманитического прогресса ТЕОТРАНГПРО.

Ключевые слова: *Новый Единый Мировой Порядок, демократическая и либеральная тенденции глобализации, космополитическая социализация, космополитическая цивилизация, локальная политическая автономия, сеть локальных политических автономий, глобальное сетевое государство, агентно-системное*

мировоззрение, онтологический алгоритм системы, теория трансгуманистического прогресса ТЕОТРАНГПРО.

Y. Otdielientsev

POLITICAL PHILOSOPHY OF THE NEW UNIFIED WORLD ORDER

In the article researched the political and philosophical aspects the New Unified World Order. The two main objective sociopolitical tendencies of the transition to a New Unified World Order are indicated – democratic (Utopian) as build a world society, which based on general political socialization and cooperation, and would consist of politically, socially and biologically equal nations, ethnic groups and individuals, and liberal (anti-Utopian) trend, as globalization on the basis of political- social- and biologically stratified society and competition. Cosmopolitan socialization is proposed as the fourth stage of human socialization, along with the anthropological, political and politico-globalistic stages, that are the stages of the development of the human being from the chemical-biological agent, the object of the planet Earth, to a cosmopolitan agent, a subject among the cosmic intelligent beings and civilizations whose existence in the Universe is theoretically justified by astrophysics, and is affirmed as an actual by military and UFO-experts. The role of local political autonomies, networks of local political autonomies, global latent network states in globalization and the construction of the New Unified World Order is indicated. Agent-system worldview as a progressive worldview which is based on concepts of artificial intelligence and system analysis, and the theory of transhumanist progress TEOTRANGPRO was represented.

Key words: *New Unified World Order, democratic and liberal trend of globalization, cosmopolitan socialization, cosmopolitan civilization, local political autonomy, network of local political autonomies, global network state, agent-system worldview, ontological algorithm of system, theory of transhumanist progress TEOTRANGPRO.*

Постановка проблеми. Історично, тема глобалізації вивчалася в таких політико-філософських товариствах, як ордена тамплієрів, розенкрейцерів та ілюмінатів, «Теософське товариство», «Товариство Туле», «Золота Зірка», «Тризуб, кельтський хрест і пентаграма», «Будівники Сіону», «Єдине трудове братство», «Великий Схід Франції», «Церква святих останніх днів» та інші. Виходячи з раціоналістичних традицій європейської культури, єдиним варіантом вирішення глобальних проблем буде Новий Єдиний Світовий Порядок, з єдиними і оптимальними: мовою, психотипом особистості, культурою, соціальним устроєм, політичною системою і режимом, створений за принципом «Новий Сіон» («New Zion») від грецького слова «сіон», що означає «єдиний», «сумісний», «спільний», тобто, «Держава Єдиного Розуму і Серця», в якій всі громадяни думають, відчують і діють в єдності, спрямованій на досягнення загального блага – така концепція дана у

вченні Церкви святих останніх днів, в протилежність всім іншим релігіям, які орієнтовані на кінець світу. До того ж, це вчення містить такі концепції, як діалектика добра та зла, гіперантропологічний розвиток до надлюдського стану, наукова астрономічна картина світу, теорія класової боротьби. Починаючи з Середніх віків, у світовій історії відбувалася послідовна зміна парадигм громадського розвитку, кожна з яких визначала панівна галузь економіки (М. Хардт) [7, с. 263], тому, в глобалізованому суспільстві кожна з країн буде виконувати функції згідно ступеня свого розвитку, що важливо, зокрема, для України.

Аналіз актуальних досліджень. Процеси глобалізації із перспективами утворення єдиної глобальної міжнародної системи розглядаються, наприклад, в таких роботах, як праці М. І. Панова [6, с. 480], Е. Естеруда [8, с. 707–729]. Існують прогнози, що на інститут держави, в його розумінні як національного суверенного утворення, чекає «відмирання», а його функції можуть бути передані єдиному глобальному уряду (Е. В. Дробот) [1, с. 3]. Під впливом процесів глобалізації трансформується світовий геоекономічний простір, збільшився розрив у рівні розвитку економіки і якості життя. З точки зору цивілізаційної парадигми (О. А. Коппель) [3], Україна, що перебуває на кордоні західної та східної цивілізацій, не зможе уникнути вибору, до якої цивілізації вона буде належати, і повинна зробити вибір на користь високорозвинутих цивілізацій.

Мета статті – дослідження філософсько-категоріального, цивілізаційно-техногенного, конспірологічного, модернізаційного, соціалізаційного, світоглядного та теологічного аспектів Нового Єдиного Світового Порядку.

Виклад основного матеріалу.

Філософсько-категоріальний та цивілізаційно-техногенний аспекти Нового Єдиного Світового Порядку

Вихідним, базовим поняттям філософії, є людина. Решта понять виводяться шляхом поєднання з вихідним поняттям допоміжного поняття –

тріади діалектичного розвитку – теза-антитеза-синтез: людина – теза; світ в якому вона живе, НЕ-людина, те, що протистоїть людині – антитеза; сукупність відносин людина-світ, що зв'язують людину і світ – синтез.

Базовим відношенням в системі людина-світ є відношення діяльності з підтримки якісної визначеності людини в світі, виживанню в середовищі, що оточує його, тобто людина або існує в середовищі світу як щось окреме і визначене, або перестає існувати і розчиняється в середовищі світу. Діяльність щодо практичного освоєння дійсності з метою виживання в навколишньому середовищі (підтримання якісної визначеності, відмінності від середовища), задоволення пов'язаних з цим потреб і інтересів, що їх опосередковують, є субстанціальною, суттєвою ознакою, атрибутом людини.

На відміну від тварини, що існують в неантагоністичному протиріччі з навколишнім середовищем, яке вирішується здібністю тварини до органічного пристосування до середовища для виживання в ньому, людина змушена змінювати навколишній світ, створюючи штучне середовище для виживання, яке існує на шкоду природному навколишньому середовищу, і тому відношення світ-людина із самого початку є антагоністичним, і цей антагонізм призвів до глобальних екологічних проблем.

Біологічна сторона людини характеризується її прагненням до дотримання особистих інтересів, на шкоду інтересам інших особистостей, однак, в силу біологічної ж непристосованості до безпосереднього життя в природному середовищі, вона змушена існувати в штучно і колективно відтвореному середовищі, набуваючи соціальних якостей і дотримуючись інтересів колективу. Виникає конфлікт інтересів біологічного індивіда та соціального колективу, який покликана вирішувати політика за допомогою державної влади, замінивши «закони джунглів» законами держави.

Існують дві головні тенденції переходу до Нового Єдиного Світового Порядку – демократична (утопічна) та ліберальна (антиутопічна).

Демократичною тенденцією є невдала спроба створення утопічного Єдиного Комуністичного Світового Суспільства, на засадах тотальної

космополітичної соціалізації населення та демократизації режиму, коли «кожна кухарка керувала б державою», в якому суб'єктами політичної дії були б усі нації, етноси та індивіди із рівномірним соціальним та біологічним розвитком, та на засадах кооперації, йшли б до вирішення глобальних проблем.

Ліберальною тенденцією є конкурентна глобалізація, коли суб'єктами політичної дії та повноправними членами майбутнього соціально та біологічно стратифікованого світового соціуму виступатимуть лише окремі високорозвинені нації, етноси та індивіди, інші ж стануть об'єктами політичної дії та маніпуляцій, із перспективою фізичного винищення, самовинищення або нерівноправного існування.

Некерована ліберальна глобалізація несе загрозу навколишньому середовищу з точки зору закону відповідності техногенних сил характеру і рівню техногенно-екологічних відносин, згідно якого кількісні показники техногенних сил та їх впливів на природне середовище не повинні призводити до якісних змін природного середовища, принаймні у напрямку, несумісному із життєдіяльністю людини. У сучасній глобалізації, де в якості змісту, що розвивається, виступає техногенна цивілізація, а в якості форми, що обмежує її розвиток, виступає екологічне середовище Землі, вирішення протиріччя та конфлікту між змістом і формою може мати результат знищення змісту (людської цивілізації) і подальший прогрес форми (екологічного середовища) або в напрямку відновлення раніше існуючого стану форми, або в напрямку набуття інших, можливо принципово нових форм, що породжують принципово нові змісти. Альтернативна біохімія обґрунтовує можливість зародження та існування форм життя на основі кремнію, тому можна припустити існування форм життя на основі різних хімічних елементів, фізичних полів, їх комбінацій, наприклад феномен неопізнаних літаючих об'єктів – НЛО (unidentified flying object – UFO), який може бути невідомою науці формою життя на субстратній основі, що

відмінна від вуглецевої (UFO-form of life), або симбіозом такої форми життя з біологічною формою в традиційному її розумінні.

Вирішити екологічне протиріччя здатна високорозвинута техногенна цивілізація соціальних продуцентів, в якій відсутні соціальні паразити. Такою цивілізацією є космополітична цивілізація, що розширюється в космічному просторі, відповідно до науково обгрунтованих футуристичних теорій і проектів руських філософів-космістів М. Федорова, К. Ціолковського, та біокосмізму – напрямку в російській філософії початку 20-х років ХХ століття, заснованому О. Агієнко і О. Ярославським. Основними принципами і цілями біокосмізму (який є розвитком анархізму, та розширює поняття свободи із соціальної сфери на Всесвіт та буття взагалі), є максимальна свобода особистості і її творчості, аж до свободи пересування в космосі, поширення впливу діяльності людини на весь Всесвіт, досягнення фізичного безсмертя, здатності створювати і перестворювати Всесвіт, керувати матерією та часом, біологією живих істот і т. д. Деякі сучасні техно- та корпоратократи також не відкидають можливості колонізації інших планет, зокрема Ілон Маск. Для досягнення цього, у планетарний соціум повинна бути впроваджена космополітична соціалізація – четверта стадія соціалізації людини з виокремленням космополітичного «Я». Вона є завершенням антропологічної, політичної та політико-глобалістичної стадій соціалізації, з виокремленням антропологічного, політичного та планетарного «Я» відповідно, які є етапами розвитку людської істоти від хіміко-біологічного агента, об'єкта планети Земля, до політичного, політико-глобалістичного та космополітичного агента, політичного суб'єкта серед космічних розумних істот та цивілізацій, існування яких у Всесвіті теоретично обгрунтовано астрофізикою, та стверджується як фактичне військовими та UFO-експертами.

Конспірологія Нового Єдиного Світового Порядку

Політична система складається з політичної, економічної, соціальної та культурної підсистем, і наявність таких підсистем у неполітичному

суспільстві говорить про наявність у ньому політичної системи, а отже, про наявність влади та політичної діяльності на противагу офіційній владі та політичній системі. В цей дискурс потрапляють локальні політичні автономії – соціально-територіальні утворення, що мають ознаки культурно-релігійної громади, економічної корпорації, політичної групи тиску, та можуть неформально утворювати глобальну латентну мережеву державу. У суспільстві існують реальні політичні сили, які в силу своєї неформальності, принципово не сприймаються бюрократизованими системами державного управління і державної безпеки, та ніяк ними не контролюються. Локальні політичні автономії складають латентні мережеві держави на територіях явних держав, та можуть сформувати явну або приховану Єдину Світову Державу.

Основою локальних політичних автономій, мереж локальних політичних автономій, та глобальних латентних мережевих держав, є мова етносу, що формує ці утворення, мова визначає ментальність етносу та його цивілізаційні досягнення. Спроба введення викладання у всіх навчальних закладах України виключно на українській мові, привела до соціально-політичного вибуху у західних регіонах України та заявам про їх вихід із складу України, що було ініційовано неформальними угорськими локальними політичними автономіями на території України. Це змушує поставити питання про легітимність тієї чи іншої мови, яка визначається показниками цивілізаційного розвитку етносу-носія мови, такими як економічний, технологічний та політичний розвиток та найголовніший показник сучасного лібералізму – рівень життя. Невдача зробити українську мову єдиною мовою України на протязі чверті віку, пов'язана з її нелегітимністю, що є слідством низького цивілізаційного розвитку українського етносу. Це привело у 2014 році до конфлікту на Сході України та ледве не привело до такого конфлікту на Західній Україні у 2017 році. Делегітимізація української мови привела до корупції, а може, й до диверсії вже на рівні Кабміну України. Так, Кабінет Міністрів України, Постановою

від 27 січня 2010 р. № 55, слов'янську букву «Г», яка повсюдно зустрічається в сотнях імен, слів, наукових термінів, офіційно транслітерував як латинську букву «H», а слов'янську букву «Г з гачком», яка зустрічається у всього декількох словах побутового спілкування – як латинську «G», хоча потрібно було б слов'янську букву «Г» транслітерувати як «G», а «Г з гачком» транслітерувати як «Kg», як у випадку із слов'янською буквою «X», що транслітерується як «Kh», щоб надати твердість при її вимові. Це доставило масу проблем громадянам із переоформленням документів (за додаткову платню), чим підвищили «градус напруження» у «мовне питання» на Україні, та «градус ненависті» до влади України, із-за чергової необхідності щодо хамства та байдужісті державних бюрократів.

Політична модернізація та космополітична соціалізація Нового Єдиного Світового Порядку

Згідно цивілізаційно-техногенного підходу, політичний розвиток та модернізація обумовлені переходом від традиційного суспільства до індустріального та постіндустріального, під впливом техногенного розвитку, як слідство розподілу праці та ускладнення процесу управління. Критерієм розвитку суспільства є рівень технологічності і якість життя, переважання долі політичного управління, тобто політичного менеджменту та маркетингу на основі зацікавленості та заохочення громадян, у порівнянні із державно-адміністративним управлінням за допомогою владного примусу.

Особливої актуальності набувають цивілізаційно-техногенні фактори політичного розвитку, до яких входять: технологічний розвиток, самоврядна (така, що саморегулюється) система державного та політичного управління та прогресивна соціалізація населення. Прогресивна соціалізація включає в себе такі стадії (фази, етапи, різновиди соціалізації) як: антропологічна соціалізація, політична соціалізація, політико-глобалістична соціалізація та космополітична соціалізація, що являють собою ступені, фази, етапи розвитку людського мислення в напрямку його ускладнення, відповідно до ускладнення процесів у світі. Антропологічна соціалізація є процесом

засвоєння індивідом правил поведінки у соціальному середовищі, результатом чого є формування антропологічного «Я». Політична соціалізація є процесом засвоєння індивідом правил поведінки у політичному середовищі з результатом формування політичного «Я». Політико-глобалістична соціалізація є процес засвоєння індивідом ідей політичної глобалістики та екології з результатом формування глобалістичного, планетарного «Я».

Космополітична соціалізація є процес засвоєння індивідом ідей теорії трансгуманістичного прогресу (ТЕОТРАНГПРО) та агентно-системного світогляду (АГСС), який є її науково-світоглядною базою, результатом чого є формування надпланетарного, космополітичного «Я», свідомості Громадянина Всесвіту. Усі релігійні культури є примітивними проявами космополітичної соціалізації, тому що мають за мету вирішення проблеми взаємовідносин та єднання людської особистості із надлюдською, надпланетарною особистістю у вигляді Бога на базі міфологічного світогляду, який є початковою стадією формування світогляду людини взагалі. Антропологічна, політична, політико-глобалістична та космополітична соціалізації є етапами розвитку людської істоти від хіміко-біологічного агента, об'єкта планети Земля, до політичного, політико-глобалістичного та космополітичного агента. Згідно ТЕОТРАНГПРО, по-перше, людина є проміжною ланкою, етапом, фазою розвитку Всесвіту, між неживою матерією і світовим розумом, надрозумом; по-друге, Теос, тобто Бог, є результат трансгуманістичного прогресу; по-третє, поряд із теорією трансгуманістичного прогресу, за принципом доповнення, існує й практика трансгуманістичного прогресу, якою є індивідуальний психофізичний розвиток людини та цивілізаційний розвиток людства.

Світогляд Єдиного Світового Порядку

У кожному світогляді можна виділити базові поняття світогляду (БПС), що визначають його сутність. Наприклад, за допомогою БПС китайського світогляду – «Інь» і «Янь» можна робити логічні висновки про полярність

буття, і, в той же час, про його системність, діалектичну єдність його протилежностей.

У релігійній філософії масонства базовим поняттям світогляду є процес обробки каменю та процес будівництва, з якого випливають всі інші поняття і концепції: оброблений або необроблений камінь (метафоричне позначення майстра і учня), піраміда або купа каміння (метафоричне позначення гармонійного людського суспільства, Земного Едема або ворогуючого між собою дикого людського стада), і т. д. Абсолют, Бог представлений за допомогою метафори архітектора, творця, яка орієнтує та мотивує адептів на креативність, пізнання, науковий та творчий підхід до життя, теоретичне та практичне освоєння реальності. Метафора обробки каменю мотивує на індивідуальне самовдосконалення, а метафора будівництва – на створення справедливого, гармонійного, високорозвинутого суспільства.

Базовим поняттям світогляду релігій є ієрархічні, родові, рабовласницькі і феодальні відносини, що базуються на антропоморфній аналогії. На протилежність філософському теоретичному світогляду, де Бог є єдиною суттю безлічі явищ, у релігійних культурах Бог уявляється на основі метафори жорстких ієрархічних взаємовідносин між царем та підданим, рабовласником та рабом, результатом чого є прагнення одних членів суспільства бути рабами, а інших – рабовласниками, яке призводить до деградації високорозвинутих суспільств.

Світогляд має бути науковим, максимально абстрактним, піддаватися формалізації, математизації і таким вимогам частково відповідає системний світогляд, в основі якого лежать поняття: управління, система, середовище, самоврядність (здатність до самокерування, самоуправління), зворотний і прямий зв'язок, вектор стану, вектор помилки, що прийшли з теорії автоматичного управління, та відображають рівень розвитку систем, що існував до появи комп'ютерних технологій.

У зв'язку з цим пропонується агентно-системний світогляд (АГСС або АСС), (Е. А. Отделенцев) [5], та агентно-системний підхід, в якому базовим

поняттям є поняття «агент», а також поняття «онтологія», «просторова багатовимірність дійсності», «система» і «алгоритм». Поняття агент у теорії штучного інтелекту представлено як комп'ютерні програми-агенти та агентні алгоритми, у кібернетиці – як система, що діє у середовищі, у філософії – як суб'єкт діяльності по відношенню до об'єкта.

З філософської точки зору, агент (або агентна система, при акцентуванні уваги на внутрішній організації агента) – це сутність, яка діє в навколишньому її світі з певною метою. Агент – це суб'єкт дії (фізичної, біологічної, соціальної, космічної), що має певну мету по відношенню до деякого об'єкта і прагне змінити стан об'єкта відповідно до цієї мети.

З точки зору теорії штучного інтелекту та кібернетики, агент – це відносно автономна система, яка здатна сприймати вплив із зовнішнього світу за допомогою рецепторів (рецепторного блоку сприйняття середовища), визначати свою реакцію на цей вплив за допомогою асоціаторів (асоціативного, інтелектуального блоку, блоку прийняття рішень) і здійснювати цю реакцію з допомогою ефекторів (ефекторного блоку впливу на середовище).

З теоретико-множинної точки зору, агент – це впорядкована множина взаємодіючих елементів і їх підмножин, що виконують рецепторну, асоціативну і ефекторну функції згідно певної цільової функції в рамках певного цільового процесу. Таким чином, визначення агента включає в себе максимально абстрактні і фундаментальні філософські та математичні поняття, такі як: «множина», «порядок», «взаємодія», «самоорганізація», «організація».

Математичний апарат теорії автоматичного управління, що використовується системним світоглядом, представлений теорією систем диференціальних рівнянь, що визначають кількісні параметри цієї системи при її фіксованій, статичній структурі, тому здатен описувати реальні системи лише з статичною структурою, у той час, коли сучасний світ характеризується розвитком систем із динамічною структурою (комп'ютерні,

торговельні та транспортні мережі, програмні системи, інтелектуальні системи прийняття рішень). Агентно-системний світогляд, поряд з теорією автоматичного управління, використовує апарат дискретної математики (математичну логіку, теорію графів, теорію автоматів, семантичні мережі, і т. д.), який дозволяє досліджувати не тільки кількісні, але також якісні характеристики систем із статичною та динамічною структурою. Поняття «агент» не тільки добре формалізоване, математизоване, але і вже реалізовано у вигляді комп'ютерних програм та роботів, також можливо агентне моделювання політичної дійсності.

Просторова багатовимірність дійсності передбачає існування єдиного світового багатовимірного гіперпростору і підпросторів, “проекцій”, що складають цей гіперпростір, одним з яких є тривимірний світ. Це обґрунтовано фізичними теоріями багатовимірності Всесвіту і матеріально-енергетичного обміну з іншими вимірами, що застосовуються в теоріях поля та елементарних частинок (П. Девіс) [2, с. 162], (Л. Б. Окунь) [4, с. 126]. З точки зору ідеалізму, гіперпростір є агентом з максимальними можливостями сприйняття, мислення і дії.

Онтологічний алгоритм системи (ОАС) – спосіб існування та функціонування системи, при якому вона зберігає якісну визначеність (існує як така) необмежено довго в силу своєї оптимальності. З цієї точки зору, та в силу принципу системності буття, будь-яка система існує тільки за умови хоча б часткового функціонування згідно ОАС. Чим повніше алгоритм функціонування системи відповідає ОАС, тим тривалішим є період збереження нею своєї якісної визначеності (існування системи).

Гіперпросторова розподільно-параметрична агентна система (ГРАС) – агент, що існує у всіх підпросторах світового гіперпростору з розподіленими системними параметрами і характеристиками (властивостями, структурою і функціями які безперервно розподілені у всіх, або певних підпросторах (вимірах) єдиного гіперпростору дійсності (багатовимірного світу).

Агент з зосередженими параметрами – окремий випадок ГРАС.

Поняття ГРАС і ОАС є універсальними з точки зору відображення матеріального і ідеального, опису об'єктів матеріалізму і ідеалізму, мають матеріалістичні і ідеалістичні проекції (або інтерпретації).

Матеріалістична проекція ГРАС є Буття (матеріальний Всесвіт), ідеалістична – Бог. Матеріалістична проекція ОАС є закони Буття (закони матеріального Всесвіту), ідеалістична – божі заповіді.

Таким чином, матеріалістичні проекції (інтерпретації) ГРАС і ОАС є відповідно: Буття і закони Буття (матеріальний Всесвіт і його закони); ідеалістичні проекції (інтерпретації) – Бог і божі заповіді відповідно.

Найбільш абстрактне, граничне філософське поняття «Бог» можна інтерпретувати в термінах агентно-системного світогляду.

Формулювання в філософських термінах: «Бог – це сутність, ніколи не порушує божественний закон, завжди і всюди діє відповідно до божественного закону. Вона відрізняється від самого божественного закону і сама є божественний закон. Якщо сутність порушує божественний закон хоча б в малому ступені, то вона вже не Бог».

Формулювання в термінах агентно-системного світогляду: «Бог – гіперпросторова розподільно-параметрична агентна система, із помилкою відтворення, реалізації онтологічного алгоритму системи, рівною нулю»; «Бог – ГРАС, що відтворює, реалізує ОАС із помилкою рівною нулю».

«Не існує Бога без божественного закону, як способу його існування і управління сушим, так само як не існує божественного закону крім того, що виконує і застосовує Бог: Бог і божественний закон є одне і те ж, Бог – це божественний закон».

«ГРАС, що відтворює, реалізує ОАС з помилкою рівною нулю, не відрізняється від ОАС, отже, сама є ОАС».

Поняття «агентність» проектується на вихідні (або граничні, кінцеві) філософські поняття матеріального і духовного (буття і пізнання, матеріалізму і ідеалізму) у вигляді понять матеріальної та духовної

агентності. Далі, ці поняття поділяються на агентності: фізичну, біологічну, соціальну, політичну, глобалістичну, космічну та т. д.

Теологія Єдиного Світового Порядку

Апокаліптичні месіанські культу формиють психіку їх adeptів в напрямку обмеження свідомості і беззаперечного підкорення (що свідчить про глобальний проект створення «службової людини»), в принципі не визнають права людини, доцільність вирішення глобальних проблем, досягнення хоча б якоїсь соціальної гармонії, очікуючи, а часом й наближуючи, бажаний «кінець світу» або «прихід месії», при якому вони, згідно із своєю вірою, будуть у кращому становищі, ніж усі інші «невірні». Формально не визнаючи політику сферою своєї діяльності, подібні релігійні рухи фактично займаються політикою в найгіршому і найреакційнішому її вигляді.

Обґрунтуванням «божих» заповідей служить еклетична сукупність позбавлених логічного зв'язку, достатнього обґрунтування і суперечливих абсурдних, емоційних тверджень, які можна використовувати в дискусії, в залежності від ситуації, для доказу будь-яких тверджень. Така теологія розрахована на стародавній міфологічний і сучасний повсякденний, побутовий світогляд, що допускає порушення логіки (зокрема, закон виключення третього, закон достатньої підстави, принципи однорідності простору і часу). Абсурди теології обґрунтовуються її складністю, пропонується просто прийняти їх на віру і виконувати, в надії зрозуміти їх сенс в майбутньому, яке, природно, ніколи не настане, бо усвідомити сенс абсурду неможливо.

Існує основне протиріччя авраамічної теології, що полягає в наступному: Бог вважається нескінченно всемогутнім і нескінченно всеблагим і всемилостивим батьком, при одночасній наявності раю і пекла. Якщо Бог всеблагий і всемилостивий батько, то чому він прирік частину своїх створених дітей на вічні муки пекла, знаючи наперед їх вибір на користь гріха? Значить він не всемогутній і не може передбачити вибір

грішників; якщо ж може, то він не всемілостивий. Таким чином, якості могутності і благості, за умови створення людства не для смерті і вічних мук, можуть бути притаманні одночасно тільки при їх кількісному обмеженні. Але, при обмеженні яких-небудь кількісних характеристик божественних якостей, виникає суперечність з категоріями безмежності і вічності Бога, які є категоріями нескінченної кількості і якості.

Вирішення цього протиріччя і створення логічно несуперечливої теорії загального буття і єдності, що включає в себе поняття Бога, людини і Всесвіту, можливо шляхом введення в цю теорію поняття еволюції, яка пов'язує кінцеве і нескінченне за рахунок розвитку, еволюції кінцевого в сторону нескінченності, як це представлено у теорії трансгуманістичного прогресу (ТЕОТРАНГПРО), згідно з якою людина є проміжною ланкою, етапом між неживою матерією і світовим розумом, надрозумом. Додатковими сенсами назви «ТЕОТРАНГПРО», поряд з «теорія трансгуманістичного прогресу», є також: «Теос, тобто Бог, є результат трансгуманістичного прогресу», та «поряд із теорією, за принципом доповнення, існує практика трансгуманістичного прогресу, якою є психофізичний розвиток людини (релігія, філософія, йога, цигун, хатхеквон) і цивілізаційний розвиток людства (культура, політика, наука, церква, зокрема, Межконфесійна Хорова Богословська Церква, що поєднує індивідуальний психофізичний розвиток за допомогою хорового читання релігійних текстів, з колективною парафіяльною діяльністю)». Таким чином, поняття «еволюції», яка керує розвитком людини (чи після її створення Богом, чи після її виникнення від насіння, посіяного Богом, чи після її еволюційного самовиникнення від нижчих форм життя), і яку клерикали замінили поняттям «свободи вибору людини», «свободи волі людини», вирішує протиріччя між всемогутністю і всемілістю Бога, та є те єдине, у що Бог не хоче, або не може утручатися.

Можливі інтерпретації філософських концепцій з агентно-системної точки зору, що демонструють наступні приклади.

Спрямованість буття, сенс життя. З'єднання базового поняття «агент» і допоміжного «розвиток» дає концепцію головного призначення людства і сенсу життя людини – розширення «агентності», як атрибутивної властивості агента, на зовнішній і внутрішній світ, розвиток «агентних складових», «агентних аспектів» людини або людства як системи, по відношенню до навколишнього середовища, зовнішнього світу – рецепторної, асоціативної і ефекторної складових, функцій, що обумовлюють розвиток теоретичного і практичного освоєння навколишньої дійсності.

Розвиток. Критерієм розвитку системи (жива істота, людина, суспільство) є ступінь її «агентності», можливості теоретичного і практичного освоєння дійсності за допомогою рецепторної, асоціативної та ефекторної функції (тобто сприйняття, мислення і дії). На користь такої інтерпретації служить релігійний догмат про антропоморфність Бога.

Бог. Бог визначається як вищий агентний фактор формування енергоентропійних самоврядних (таких що самоорганізуються) систем; сутність, істота або цивілізація, що з'явилися в як завгодно далекому минулому в порівнянні з часом виникнення та існування людини чи людства, і еволюційно розвинулася до як завгодно високого ступеня досконалості в порівнянні з рівнем розвитку людини та людства.

Створення світу. Згідно «принципу центру безмежного і нескінченного Всесвіту», будь-яка точка безмежного і нескінченного, однорідного та ізотропного Всесвіту рівно віддалена від його країв, і може вважатися центральною. З цієї точки зору, теорії трансгуманістичного прогресу та агентно-системного світогляду, на самому початку сутність, істота або цивілізація з'явилася (спонтанно або штучно, артефактно) у Всесвіті в як завгодно далекому минулому. Але, потім, розвинувшись до як завгодно високого рівня, вона настільки сильно змінила, перетворила світ, який оточував її при її виникненні (або створенні), що це стало рівносильно створенню цього світу заново, його перестворенню, перевідтворенню. За умови нескінченного часового і просторового віддалення моменту і місця

появи, створення, або самостворення, світу, сутності, істоти або цивілізації від першосвіту, першосутності, першоістоти або першоцивілізації, їх усі можна вважати першими, “центральними”, серед безмежності та нескінченності існування Всесвіту.

Висновки і перспективи подальших досліджень. Можливість створення єдиної і стабільної світової структури показує досвід Новітньої історії, згідно якого, коливання між політичними режимами навколо єдиного та оптимального, коли соціальні страти, що перерозподілили спільні матеріальні блага на свою користь та економічно винищують всі інші страти під час псевдодемократії, а потім самі фізично винищуються всіма іншими стратами під час тоталітаризму, є свідченням низького цивілізаційного розвитку того чи іншого етносу, нації чи цивілізації в цілому. Так, Західна цивілізація зберігає високий рівень життя і технологічного розвитку при будь-яких режимах, які змінюються дуже рідко, і навіть при світових війнах, в той час як Східна цивілізація постійно переживає соціально-політичні катаклізми при низькому рівні життя і технологічному розвитку. Але, у зв'язку з расово-етнічними проблемами Європи, та загрозою повного знищення європейської культури в умовах мультикультуралізму, расово-гомогенна Україна, яка довела відданість європейському вектору цивілізаційного розвитку, могла б стати заповідником європейської культури на офіційному міжнародному рівні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Дробот Е. В. Актуальные проблемы государственного управления в XXI веке: трансформация роли государства в условиях глобализации: Научно-исследовательская работа / Елена Валерьевна Дробот. – «Северо-западная академия государственной службы». – На правах рукописи. – г. Выборг: – 2007. – 52 с.
2. Дэвис П. Суперсила / П. Дэвис. – М. : Мир, 1989. – 272 с.
3. Коппель О. А. Цивілізаційна парадигма формування нового світового порядку в умовах глобалізації [Електронний ресурс] / О. А. Коппель. – Режим доступу: <http://helen-koppel.narod.ru/017.htm>. – Назва з екрану.
4. Окунь Л. Б. Физика элементарных частиц / Л. Б. Окунь. – М.: Наука, 1988. – 272 с.
5. Отделенцев Е. А. Агентно-системное мировоззрение / Е. А. Отделенцев. – Харьков: «Издательство Шейниной Е. В.», 2009. – 32 с.
6. Політологія: Академічний курс / М. І. Панов, Л. М. Герасіна., В. С. Журавський та ін. – К.: Видавничий Дім «Ін Юре», 2006. – 520 с..

7. Хардт М. Империя / М. Хардт, А. Негри ; [пер. с англ. под общ. ред. Г. В. Каменской]. – М.: Праксис, 2004. – 440 с.
8. Эстеруд Э. Современная мир-система Валлерстайна. Борьба между государствами за первенство на мировой арене / Э. Эстеруд // Теория и методы современной политической науки: первая попытка теоретического синтеза / под ред. С. У. Ларсена. – М.: Российская политическая энциклопедия (РОССПЭН), 2009. – С. 707–729.

Стаття надійшла до редакції 14.03.2018